

קיבוץ מעגן, ט"ו סיוון תשע"ז 09.06.2017 | גליון 8

גליון שבועות

צילום: דנה שטיינברג

Danna Steiner

מאמר המערכת

גיא שוקרני

הייתה לי את הזכות יחד עם רבים מהחברים ובני המשק להשתתף ב"מעגלים" שהתקיימו במסגרת התהליך להתוויית החזון לעתיד מעגן. איכשהו התגלגלתי לשני דיונים במהלך המפגש, ומצאתי בדיונים אלה ואף בסיכומי דיונים אחרים מוטיב משותף. המוטיב ששב ועלה מצד "הדור הצעיר" בקיבוץ, היה בעיקר אמירות / טרוניות על "הפחד" של החברים הוותיקים והנהלת הקיבוץ, פחד משינוי, פחד מהחדש ומלקיחת סיכונים. ה"פחד" הזה, לעומת זאת, הוגדר מצד החברים הוותיקים כ"זהירות מחושבת".

אנו. כמו כן, ראיון שערכתי עם ארנונה גילה בפני את הקשיים הרבים שעמדו בפני הוותיקים בשנות השישים והשבעים בעומדם מול המצב הביטחוני המעורער, כלכלת הצנע וחוקי הקיבוץ עצמם.

נראה שה"דור החדש", בני המשק וכמובן, "חיצוניים" כמוני, לא מחוברים להיסטוריה הזאת ולא מכירים את משקעי וכאבי העבר. ובעקבות כך, לא תמיד רואים את הסיבה לכך שה"קיבוץ" לא מסתכן ונשמר מהחלטות כלכליות או חברתיות חפוזות, לא מקבלים את העדפת היציבות הפיננסית והקהילתית על חשבון ההתפתחות המהירה, השינויים ולקיחת הסיכונים.

אני מקווה שהעלון נותן פתח להבנה הזאת באמצעות הטלת האור על העבר וההיסטוריה של החברים והקיבוץ. אמנם, הבנה אין משמעותה הסכמה, אך הבנה מובילה לדו-שיח מכבד, יעיל ופורה יותר.

זה עלון מעגן התשיעי, ואם יש למי מכם תגובות, חיוביות או שליליות, נשמח לשמוע אותם ישירות...

השוני בין פחד לזהירות משמעותי, זהירות נובעת מלקחי עבר ולמידה מטעויות, פחד הוא הימנעות מכל שינוי במצב הקיים, מחשש לתוצאה שלילית. הפער בתפיסות מוביל לעתים לחוסר הבנה משני הצדדים, כשצד אחד מתוסכל מהאטיות והחוסר בחידושים, והצד השני לא מבין את החיפזון לסיכונים מיותרים.

לטעמי, אחת מהסיבות לפערים אלה, נובעת מכך שהדור הצעיר לא מכיר לעומק את ההיסטוריה והעבר של החברים הוותיקים יותר בקיבוץ, אני יכול להעיד על כך שככל ואני עורך יותר ראיונות ומשוחח עם החברים על תקופות העבר, על הקשיים והמאבקים, אני מבין יותר את המקום של הזהירות, את ההליכה המדודה בתלם והשמרנות.

בגיליון זה, בעקבות שיחה עם ניר מנצר, נחשפתי קצת יותר לתקופה שקדמה להפרטה בסוף שנות התשעים, לקשיים ולחוסר ההסכמה שהיו בקיבוץ תוך כדי תהליך ההפרטה בתחילת שנות האלפיים, לבעיות הכלכליות ותהליך ההבראה שעבר המשק וגם לאתגרים החברתיים עד ימינו

המעוניינים לכתוב ולתרום מזמנם לגיליון הבא, מוזמנים לפנות אלינו פנים אל פנים או במייל: alonmaagan@gmail.com.

עורך העלון - גיא שוקרני. בהשתתפות: מורן ב'ה שוקרני, דר רובינשטיין, תמר אלישע, יובל גבאי, יהודית קדם ועלי קדם. עריכה לשונית - מורן ב'ה שוקרני • גרפיקה - זיוית דרורי. התמונות בעלון, מקורן מחברים וממאגר התמונות שנמצא בארכיון לא תמיד נוכל לציין את שם הצלם, עמכם הסליחה.

תרבות מעגן | חני ודר

שלום לכל החברים והתושבים,

חודש מאי נפתח בציון טקסי יום השואה ויום הזיכרון. תודה רבה לזיוה שמן ולנתי סופר שארגנו אותם. מיד לאחר מכן התחלנו בהכנות לקראת יום העצמאות. השנה חשבנו שיהיה נחמד לגוון והחלטנו לחגוג ברוח של פעם, עם שולחנות ארוכים כמו שהיו בחדר האוכל. חלק מכם אהבו את הרעיון וחלק פחות, וזה בסדר, כי עדיין האווירה הייתה טובה, היה אוכל בשפע וטעים במיוחד (שאפו לצוות על האש), קינחנו בשירה בציבור אינטימית ומסיבת ריקודים.

יום למחרת נפגשנו לבוקר רגוע (להורים לפחות) בזמן שהילדים קפצו על המתנפחים, הפריחו בועות סבון ואכלו להנאתם פירות, עוגות ופיתות בטאבון.

לאחר מנוחה קלה מאירועי העצמאות, התחלנו בהכנות ללג בעומר וחשבנו לעצמנו..... יש לנו אחלה של חוף גדול ומרווח (תודות לצוות הני שניקה וסידר), אז למה לא לעשות מדורה על חוף הים? ברגע האחרון שינינו תוכניות וירדנו אל החוף. היה מוצלח מאוד, הגיעו המון משפחות עם ילדים. הייתה ארוחת ערב קלה, תפוחי אדמה ומרשמלו במדורה, ובעיקר מוסיקה ואווירה טובה, אין על החוף במעגן.....

החג הגדול שבועות כבר מאחורינו, חייבות לומר שקיבלנו המון תגובות חיוביות ומפרגנות, לצד גם כמה ריג'קטים שהיה לנו חשוב לשמוע. רובכם הגדול התחבר ואהב את הארוחה הקהילתית, כולם שיתפו פעולה, השקיעו והביאו איתם מנות גדולות וטעימות. השנה במסכת שמחנו לראות משתתפים מכל הגילאים, מתינוק ועד מבוגר. אנו מודות לתמר לזר שעבדה עם ילדי הגן ובית הילדים במשך שבועות ויצרה איתם ריקוד משולב עם חברי הקיבוץ. תודה לחבורת הזמר, לצוות התפאורה, הנוי, המטעים והבנות, צוות הגברה, לבז'ה וג'ורא אסתרי על הנחיית המשחקים שהיו מצחיקים ומלהיבים!!! לילדי הצריפייה שפינו

והגישו. ובמיוחד אנו רוצות להודות לצוות שמלווה אותנו כמעט בכל חג מכל הלב: שגית אפרים, הילה ענבר, שירי ירדן, הילה שטיינברג ומורן שוקרני. אין כמוכן! מעריכות אתכן מאוד.

כפי שקראתם בתאי הדואר או במייל, החזרנו עטרה ליושנה ותורנות בחגים שוב על הפרק, מהסיבה הפשוטה שבכל חג יש את אותם המתנדבים, החברים הקרובים שלנו, והגיע הזמן קצת לשחרר אותם גם לבלות עם המשפחות שלהם בחגים. לכן בשבועות התחלנו סבב תורנים ראשון, אז תודה לכל התורנים שהגיעו בשמחה ועזרו לנו מאוד.

לגבי החליקות.....כמדי שנה התאספנו למחרת החג בבוקר לחליקות המסורתיות לילדי מעגן. היה כיף מאוד והילדים נהנו אך עם זאת הבהרה חשובה ולמען הסר ספק:

החליקות מיועדות בראש ובראשונה לילדי קיבוץ מעגן. אנו מודעות לכך שיש הרבה אורחים בחג זה ולכן אנו מבקשות, קחו אחריות על האורחים שלכם והסבירו להם שהחליקות הן אך ורק לילדים ולא מתאימות למבוגרים! יש לשמור על סדר ולחכות בסבלנות, יש ילדים קטנים מסביב, היה לנו מאוד לא נעים ולא לעניין להעיר על השתוללויות מוגזמות של אורחים.

עדכון לגבי הפאב במועדון לחבר - הצעת מחיר לשיפוץ ורכישת ציוד הועברה להנהלת קהילה, אנו מחכות בסבלנות ואופטימיות.

לסיכום, אנו שמחות לראות שמחג לחג יש יותר עניין שלכם לקחת חלק באירועי התרבות כי הם משמעותיים וחשובים לכל שכבת גיל. שוב נזכיר שיש מקום לכל אחד ואחת מכם לתרום מהידע והזמן שלו לתרבות. תרומה הכי קטנה שלכם היא גדולה מאוד בשבילנו.

חג המשק מתקרב....

דרוש צוות חזק ויצירתי לפרוייקט מיוחד נתראה, חני ודר.

שבאיזור שלנו יהיה קצת קשה למצוא עבודה בתחום, לכן אני מתכנן לצאת בסיום הלימודים למרכז ולהמתקצע שם. אבל המטרה הסופית היא תמיד לחזור למעגן ולעבוד בצפון.

מה האסוציאציה שעולה לך כשאתה שומע את צמד המילים "קיבוץ מעגן"?

פשוט בית, אין מקום אחר שאני רוצה לחיות ולהיות בו, כמו שאמרתי אולי אני אצא לתקופה מסוימת מחוץ לקיבוץ לפרנסה, אבל אני תמיד רואה את עצמי חוזר לפה ומשתקע פה באופן קבע.

מה טוב לך בקיבוץ?

האנשים, האווירה הנינוחה שיש בקיבוץ, תמיד אומרים שלום אחד לשני, התחושה שיש תמיד על מי לסמוך, הרגשה של משפחה גדולה שבה אני אף פעם לא זר.

יש דברים שהיית משפר?

אני מאמין שהקיבוץ חייב לצמוח ולהתפתח דרך הקליטה, חברים חדשים שבאים לכאן להשתקע ומקימים פה משפחה הם העתיד של הקיבוץ. אחד מהדברים שראיתי קורה בתהליך הקליטה, הוא הפער שנוצר בין הדורות השונים בקיבוץ, בין הותיקים לנקלטים ולצעירים. הייתי רוצה לגשר על הפערים האלה, ואני חושב שזה יכול בעיקר להיעשות דרך התרבות וחוויות משותפות, מסיבת פורים זאת חוויה כזאת, בה כל הקיבוץ מתכנס ומתערבב ביחד, חג המשק הוא גם חשוב מאוד בעיניי לחבר בין הצעירים והנקלטים לבין הקיבוץ, בשבועות האחרון התחרויות שהיו גם תרמו לחיבור הזה בין הדורות.

הייתי מחזיר גם את משחק הכדורגל בין ותיקים לצעירים שהיה נהוג בקיבוץ ולא שוחק כבר כמה עשרות שנים.

תודה לנתנאל

הערה - בעקבות הראיון, החלטתי להרים את משחק הכדורגל בין הותיקים לצעירים, פרטים נוספים בקרוב, המעוניינים יכולים להירשם אצלי.

מדור חדש בעלוננו, בו אנחנו נראיין בעל עלון את אחד/ת מצעירי וצעירות הקיבוץ. להכיר קצת יותר את השאיפות, החלומות והתמודדויות החיים בקיבוץ ובכלל.

התחלנו בנתנאל אלישע, בן 28, בנם של אריאלה ואיזיק אלישע.

מחשש שאני אפריז קצת בשבחים ואז אגרור תגובות מביכות מצד חבריו, אכתוב רק את זה - ההתנהלות השקטה והמכבדת מצד אחד, הביטחון העצמי והעצמאות לעמוד על שלו מצד שני, אלה תכונות והתנהגויות שהייתי שמח להקנות לילדים שלי.

ספר לנו מה אתה עושה היום?

אני לומד תקשורת במכללת כנרת, מסיים שנה א'. בנוסף, אני עובד בבקרים באבוקדו כשיש לי זמן ובבאר בכפר הנופש.

איך הגעת דווקא לתקשורת?

במסגרת המכינה לתואר, למדתי אזרחות, בלימודי האזרחות הבנתי את התפקיד החשוב של התקשורת בחינוך. רציתי ללמוד את תחום התקשורת יותר לעומק, להבין איך עובד המנגנון, איך אנחנו מקבלים מידע, מי קובע איך הוא מגיע אלינו ואיך משתמשים בו. זה מאוד סיקרן אותי.

איך אתה רואה את העתיד הקרוב?

אני מסיים רק שנה א', אבל אני רוצה להתמקד בעבודה בדוברות ויחסי ציבור. אני גם מבין

ברכות ואיחולים

מזל טוב

למשפחת בז'ה, בן דוד
ושוקרני
לרגל נישואי עטר
עם בחיר ליבה עידן.

מזל טוב

לרני וולפרט
להולדת הנכד.
בן לעדי ומאיה.
הרבה נחת ושמחה.

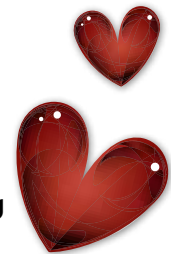

ברכות

לניתאי בן יעקב
על זכיותו במקום ראשון
בעבודת חקר עולם הערבים והאיסלם
בבית ירח, נושא העבודה יהודי תימן.

ברכות מזל טוב

לאלימלך כנעני
במלאת לו 90 שנה!
נאחל לו הרבה בריאות
ואריכות חיים!

המלצת העלון

נווה קליין ממליץ

הסרט: "שומרי הסף",
במאי דרור מורה.

זהו סרט על ראשי השב"כ לשעבר. הוא נותן מבט נדיר על דרך קבלת ההחלטות בארגון חשאי כמו השב"כ ובצמרת המדינה. הסרט מביא השקפות עולם אישיות של כל אחד מהם ביחד עם שיקולים אסטרטגיים וטקטיים במבצעים ובפעילויות השונות של הארגון.

הסרט מומלץ לכל מי שמעוניין בזווית ראייה ופרשנות על אירועי עבר, ניתוח ההווה והעתיד הצפוי למדינת ישראל מצד האנשים הבכירים ביותר בתחום הביטחון והבקיאים ברזי הסכסוך הישראלי פלסטיני. ממליץ לראות!

על תפקיד יו"ר הקיבוץ | ניר מנצר / גיא שוקרני

נפגשתי עם ניר מנצר, יו"ר קיבוץ מעגן לשיחה על משמעות וחשיבות התפקיד, תוך כדי השיחה נגענו בהיסטוריה של מעגן, בתהליכים שקרו בקהילה ובעסק במהלך העשור וחצי האחרון וגם על מה צופן העתיד.

מהנושאים בהם אני מטפל ישירות היום, הוא תוספת של 870 דונם למשבצת הקבע שלנו (תוספת של למעלה מ-30% לשטח המעובד), זאת באמצעות ויתור על השטחים הזמניים בלג'ון תמורת תוספת קרקע למשבצת הקבע שלנו בשטחי כוכב הירדן, נושא המצריך הרבה אורך רוח, בירוקרטיה ונחישות. אני אומר את הדברים בזהירות כי העניין לא סגור עדיין, מחייב בדיקות נוספות ולא תלוי רק בנו.

שלישית, על היו"ר להיות זמין תמיד כגורם נוסף להתייעצויות כאשר מנהלי העסק או הקהילה עומדים בפני דילמות המצריכות חשיבה מערכתית. כל הדרכים האלה כאמור מובילות להשגת היעדים והמטרות של הקיבוץ.

איך נקבעים יעדי הקיבוץ, ומהם היעדים של קיבוץ מעגן?

בתחום העסקי, עשינו עבודה אסטרטגית לפני זמן מה, שמכתיבה את הכיוון של העסק לשנים הקרובות ועל פיה אנחנו פועלים, בעסקים זה יחסית קל, מחליטים אילו גידולים לעשות, איפה לעשות, כמה להשקיע ובסה"כ מדובר במספרים שקל יחסית לקבל עליהם החלטות.

בקהילה לעומת זאת, תהליך קביעת היעדים יותר מורכב ועדין, מדובר בהחלטות המשפיעות על המרקם החברתי בקיבוץ הנוגעות לכל מי שמתגורר בו. לכן בימים אלה אנחנו מבצעים בעצם את התהליך האסטרטגי שמטרתו לקבוע את עתיד הקהילה ויעדיה לשנים הקרובות. בעקבות המפגשים שהיו והמפגש המסכם שהתקיים בבית הצנחן, יתגבשו חזון ויעדים אופרטיביים אשר על פיהם נקבע את המשך דרכה של הקהילה.

מה היה החזון שעל פיו פעל הקיבוץ עד היום?

ניר הוא אחד מאותם בעלי היכולת של ראייה מרחבית של כלל צרכי הקהילה. הראייה הזו, משולבת בחתירה קבועה להשגת יעדים ובבקיאות בפרטים, תקנות ותהליכים שונים, מעניקה לו את היכולת להשפיע באופן פעיל בהכוונה ובניהול של קיבוץ מעגן.

מלבד זאת, התכונות הבולטות של ניר לדעת, הם אורך הרוח, הסבלנות והנועם שהוא משדר בכל מפגש עימו. גם במצבים רגישים (אשר אף נתקלתי בהם אישית), השיח ותרבות הדיבור תמיד נשמרים ואף אם המסר קשה לעיכול, הוא עובר בנחישות ובאדיבות, תכונה שיפה והייתה נוכחת באופן כללי באנשים בעלי תפקידים ניהוליים.

מהו בעצם תפקיד יו"ר הקיבוץ?

ניר - למרות ההגדרה הטכנית של התפקיד שפורסמה ומוכרת לציבור, הראייה שלי לתפקיד היא קצת יותר גמישה, תפקיד היו"ר מסתמך רבות על היכולות והחוזקות האישיות של היו"ר עצמו ומתמקד למעשה בהתוויית מדיניות והשגת יעדים אשר נקבעו בוועדי ההנהלה.

ההשגה של יעדים אלה מתבצעת בכמה דרכים. אחת, היו"ר צריך ליצור סביבת עבודה נוחה למנהלים השונים בקיבוץ, שזה אומר לדאוג לכך שהעבודה שלהם זורמת בצורה חלקה ואם מתגלעים קשיים שלא ניתנים לפתרון עצמאי, על היו"ר להתערב על מנת לסייע בפתרון וחזרה לעבודה תקינה.

שנית, יו"ר יכול לקחת על עצמו משימות ויעדים שונים, זאת בהתאם ליכולותיו האישיות ובתאום והסכמה עם המנהל הרלוונטי. כך לדוגמה אחד

עד היום, לא היה חזון מגובש שפעלנו לפיו ושהאסיפה החליטה עליו. אבל היו החלטות הנהלה, שהיו לנו די ברורות. אם נחזור אחורה בראיה היסטורית, נראה שהיעדים שנקבעו בקיבוץ, נקבעו מתוך כורח המציאות.

כך למשל בתחילת שנות ה-2000, הקיבוץ היה במשבר חברתי וכלכלי, כשעל מנת להתמודד עימו, ברור היה שצריך לעשות שינוי באורחות החיים. בקיבוץ בזמנו הייתה הנהלה פנימית שלא הצליחה להביא להסכמות רחבות, לכן, מתוך אי ההסכמות, מעגן בחרה לפנות לרשם האגודות בבקשה למנות לה וועד ממונה (מרצון) שהיה מורכב ברובו מאנשים מחוץ לקיבוץ, כשהיעד המונח לפנינו היה שינוי באורחות החיים. הגענו להחלטה בנובמבר 2004, ולאחר מכן פעלנו בתוך תקופה כלכלית מאוד לחוצה על מנת ליישם את ההחלטות.

ב-2006, היעדים השתנו ומעגן הבינה שעל מנת להבריא את הקיבוץ מבחינה כלכלית ולהגיע ליציבות פיננסית יש צורך בהסדרת היחסים בין הקהילה והעסק. מבוצע תיאגוד חדש של הקיבוץ ותאגידי, מוסדרים חובות הקיבוץ החיצוניים, באופן המרחיק את החוב מהחברים ומסדיר אותו מול הבנקים, ומתחיל למעשה עידן ניהולי אחר. זה בא לידי ביטוי באיך ובאיזה פורום מקבלים החלטות עסקיות. כך לדוגמה מרכז המשק נבחר בוועד הנהלה של "מעגן אחזקות", הוא התאגיד אותו הוא מנהל, ולא באסיפה הכללית של הקיבוץ, העלולה לעיתים לקבל "החלטות חברתיות" ולא בהכרח מקצועיות. בעבר הרחוק היה צריך אישור אסיפה כללית לקניית טרקטור או לאישור נסיעה של מנהל ענף לחו"ל, תהליכים שסירבלו וסינדלו את העסק ולכן היה צורך להגיע להסדרה, היה ברור מאוד מה היעד ופעלו לפיו.

בשנת 2009, כשהקיבוץ התייצב מעט מבחינה פיננסית, מתקיים תהליך אבחון קהילתי רחב ומשתף ומוגדרים יעדי צמיחה דמוגרפית וקליטת חברים חדשים כצורך הקהילתי הבא.

בשנת 2011 מסתיימת כהונת הוועד הממונה מרצון ומעגן מחליטה להמשיך להתנהל תחת יו"ר חיצוני ונציג חיצוני נוסף והתנהלות במבנה הניהולי המוכר לנו היום - מנהלת ומתחתיה הנהלת קהילה והנהלת עסק. מאז, התקיים תהליך במעגן שאמנם לא הוגדר כחזון, אך הוגדרו לו יעדי קליטה, שעל פיהם עבדנו בשש השנים האחרונות.

מה שמוביל אותנו לימינו אנו, כאשר לאחר שכבר הקיבוץ קלט משפחות רבות לקהילה, מצאנו שאמנם התקדמנו ביעד הקליטה, אך חסרה לנו זהות קהילתית, עדיין לא ברור איך מתבצע

השילוב בין החברים הוותיקים לחדשים וכיצד אנו רוצים שתיראה הקהילה המעגנית בעתיד. לכן הובלנו את התהליך השיתופי לקביעת החזון. אשר כאמור יכתיב את המשך דרכנו.

אם הזכרנו את הקליטה, שזה נושא בו היית מעורב באופן אישי, מהם תחושותיך בנוגע לתהליך הקליטה?

מבחינתי, המטרה הראשית עבורה הגעתי למעגן הייתה קליטת חברים חדשים. כשנכנסתי לתפקיד באמצע 2013, הבעיה העיקרית בתהליך הייתה תקיעות, קבוצה גדולה של נקלטים שהיו תקועים עם הבטחה ועורכי דין שמסבכים את כל התהליכים ומונעים בעצם קבלת החלטות.

החלטנו לעשות כל מה שצריך כדי לקלוט את המשפחות הראשונות. "פוצצנו את הבלון" מבחינתנו, וקלטנו בצורה שלא תמיד הייתה סדורה לגמרי, כשהעיקרון היה לקלוט ולתקן תוך כדי תנועה. קהילת החברים הוותיקים תמכה בתהליך זה אף במחיר הנוחות והטובה האישית, וחברי הקיבוץ הסכימו לעבור לשינוי של מגרשים משותפים, על מנת לפנות עוד מספר יח"ד לבנים שיקלטו, העיקר לדחוף את התהליך קדימה. החיסרון היה בטעויות שעשינו לאורך הדרך, טעויות שנבעו מהרצון למהר ולקלוט, הובילו להסכמים שונים מול הנקלטים שלעיתים לא הטיבו עם הקיבוץ ולעיתים לא הטיבו עם הנקלטים עצמם, הטעויות הובילו לתחושות קשות בין הנקלטים להנהלת הקיבוץ. תחושות שאנחנו עובדים היום לנטרל באמצעות שילוב כל האוכלוסיות בקהילה בקביעת החזון ואופי הקהילה העתידי.

איך היית מאפיין את קהילת מעגן?

בעבר התחילו בכך שהקיבוץ היה במרכז, החברים עבדו על מנת שהקיבוץ יצליח, לא היה משנה בעצם מה יש לחבר בחשבון הבנק (ולמעשה לא היה לו חשבון בנק...), העיקר שהקיבוץ יתפקד. כשהקיבוץ עבר שינוי באורחות החיים, המשמעות הייתה העברת החבר למרכז, כשהקיבוץ בעצם "דואג" לרווחת החברים (שמירה על פנסיות, צרכי בריאות וסיעוד, דיבידנדים וכיו"ב). במעגן, זה באמצע. החבר לא בדיוק במרכז, הקיבוץ, הצלחתו ויציבותו מאוד חשובים לחברים, גם בקהילה וגם בעסקים, הנהלת הקיבוץ משקיעה הרבה מאוד אנרגיה בשמירה מצד אחד על היציבות והעתיד הפיננסי של העסק, אך מצד שני דואגת לרווחת החברים, כך שיש איזון בין המשאבים שמוקצים לחבר ומצד שני לקיבוץ, אין יותר מידי ירידה לחייהם של החברים ואף יש דאגה לפנסיונרים

איפה הם היום

מורן בז'ה שוקרני

עפרי ברנרוט

עפרי ברנרוט, 33. מהנדס חשמל באינטל חיפה. נשוי לארבל, קלינאית תקשורת. אבא לעלמה (6), דריה (4.5) וגליה (5 חודשים).

עזבנו את מעגן לפני 5 שנים לקיבוץ החותרים שבחוף הכרמל, כדי להיות קרובים לעבודה שלי. אני שמח שמצאתי את האיזון בין פיתוח קריירה לבין חיי משפחה. הקרבה מאפשרת לי לקחת חלק פעיל בגידול הבנות שלי ואנחנו מבלים ביחד כל אחה"צ. אנחנו הכי אוהבים לרדת לים, לרכב על אופניים ומטיילים הרבה בכרמל.

למה אני הכי מתגעגע במעגן- נופי הילדות של הכנרת והגולן, חדר האוכל הישן עם הקלופס והקציצות של לידיה, האנשים החמים על השבילים, והמשפחה שלי כמובן.

(העלינו את תקציב פנסיה, כתוצאה מההצלחה העסקית). הקיבוץ תמיד דואג למי שלא עומד ברף, ומיטיב עם החברים שזקוקים לתמיכה, כך שמהבחינה הזאת, מאוד יפה ללמוד ממעגן. מעבר לכך, קיימת "רוח מעגנית" ייחודית. הדאגה לבני הקיבוץ ונקלטים חדשים וההתחשבות בהם, גם במחיר הוויתור האישי הינה המאפיין את הרוח הזו. את ההחלטה למעבר משיוך מגרשים פרטיים למגרשים משותפים כבר הזכרנו. ניתן למשל לראות לכך ביטוי גם בהחלטה על מעבר לחלופת האגודה במקום שיוך קנייני לפי 751 שהוא זמין יותר ומיטיב באופן ניכר עם החברים הוותיקים. ויש דוגמאות נוספות.

איך עובדים תהליכי קבלת ההחלטות, לעיתים נראה שתהליכים מתנהלים בצורה קצת איטית?

קיבוץ הוא ספינה גדולה, כך שכל שינוי כיוון או קבלת החלטה צריכה להיות מאוד ברורה ומדויקת. יש שתי סיבות עיקריות לעיכובים בקבלת החלטות, אחד זה מנגנוני קבלת החלטות, כשלעיתים יש צורך באישור אסיפה, עמידה מול ערעורים וועדות נוספות, כך לדוגמה היה עם ההחלטה על בן ממשיך, במשך כשנתיים עבדנו על הצעות שנדחו על ידי האסיפה עד שהגענו לנוסח הסופי. סיבה נוספת היא שכל החלטה שמתקבלת יכולה להשפיע על כלל הציבור, כך שלעיתים עדיף לחכות ולחשוב בצורה עמוקה על הדברים ולא להיחפז להחלטה שיהיה קשה לשנות אותה לאחר מכן.

ספר לנו עליך, מה אתה עושה חוץ מלהיות יו"ר מעגן?

עד תחילת שנות ה-90, הייתי איש טכני במפעל סינוס במסדה, ב-1994, בעקבות משבר קשה במסדה שבעקבותיו עזבנו כמעט מחצית מהחברים, מחליטים למנות במסדה ועד ממונה חיצוני (רק שלא קראו לו כך, על מנת "שלא יצחקו על הילדים שלנו בבית הספר"), היו"ר החיצוני שמונה קיבל המלצה למנות אותי כמנהל קהילה, לאחר פגישה של כשתי דקות מונית לתפקיד ונשארתי בו כעשר שנים. אלה היו שנים קשות במסדה, חברים נוספים עזבו, אבל הצלחנו להתייצב בסופו של דבר. מהתפקיד הזה המשכתי לכהן גם כמנהל קהילה בכפר רופין (בשתי קדנציות שונות), מנהל קהילה ומנהל עסקי בקיבוצים גבת ורמת השופט. כיום אני מכהן גם כיו"ר מסדה ופרוייקטור של שכונה חדשה שקמה במסדה וכן יו"ר ועד ממונה בניר עציון (שלא כל כך שמחים על כך...).

ערן פריד

איך נראים חיך היום ?

אני נשוי לאילנה אותה פגשתי במהלך שהותה בקיבוץ במסגרת גרעין כנף.

אנחנו גרים בכפר סבא עם שלושת בנותינו האהובות נועה (12), רותם (8.5), ואיילה שתחגוג יום הולדת שנה בסוף מאי.

כפר סבא עיר שקטה ומטופחת יש בה פארק נרחב וגינות ציבוריות הפזורות בכל העיר.

מערכת החינוך טובה והעיר שמה דגש על תחום המוזיקה, במסגרת בית הספר נועה בעברה למדה נגינה על צ'לו ורותם על כינור.

כיום אני עובד באינישייה בע"מ חברה ישראלית לפיתוח מערכות רפואה מתקדמות משולבות אמצעי הדמיה וטיפולים מחליפי ניתוח.

למה אני הכי מתגעגע בקיבוץ ?

לקרבה למשפחתי האהובה.

לתחושה שאתה חלק ממשפחה רחבה - משפחת מעגן.

לשלווה והרוגע בקיבוץ, לפגוש חברים על המדרכות להגיד מילה טובה ולהתעניין בכנות בשלומם.

לנוף הכנרת בבוקר מוקדם שהיא חלקה או בשעת הערב עם תפאורת השקיעות המרהיבות, לשחיות הלילות כשהמים חמימים .

לעבודה ברפת לחליבות, להמלטות ולהיות חלק מהצוות.

לחדר האוכל לאוכל המסורתי (רשימה חלקית): פסטה שוטה עם גבינה מעל, בשבתות טשולנט וקציצות בקר או נקניקיות.

דייסת סולת חמה בבוקר שהוגשה בערב קרה עם סירוח שוקולד.

אטריות עם כרוב לבן מוקפץ במצלית, ממליגה בחורף ולפתן מהפרות ה.... בקיץ.
פופ-עוף, גולש עצמות בשישי בצהריים, בקיצור המטבח האוסטרו הונגרי שדורות גדלו עליו.

זיכרונות מתקופות שונות בילדותי ובגרותי: ללכת לכנרת בשבתות בקיץ לשחות לרפסודה ולקפוץ ממנה כשהיא מטלטלת בגלים של אחה"צ.

לשוט במהירות על סירת המנוע הכתומה עם הפסים הלבנים של הקיבוץ, לשבת מאחור ליד המנוע לשמוע את הרעש והכח האדיר שלו ולהתחרש מהסירנה.

העבודה בקיבוץ בתקופת בית ירח והגיוסים הם התנסויות ראשוניות וחשובות בעיצוב מוסר העבודה, האחריות, תחושת היכולות האישיות וההערכה העצמית ועל כך אני מודה לחינוך שקיבלתי בקיבוץ.

את הילדות והבגרות שלי עברתי בקיבוץ מעגן ותמיד שמורה לו פינה חמה בלב.
לאלו המתגוררים היום בקיבוץ ואלו שעוקבים ושומרים על הקשר עם פינת חמד זו מבחוץ אני מאחל רק דברים טובים .

רציתי להודות למורן ולשאר צוות העלון על הבמה היפה הזו בעלון לעדכן ולהתעדכן, להתגעגע לשתף ולשמור על הקשר עם אלו שכבר לא פוגשים על מדרכות הקיבוץ כבעבר אלו ש..איפה הם היום ??

בצד השני של העולם | יהודית קדם

נלי, ג'רום, רובין, עפרי ושגיא
במפגש משפחתי מרגש בדרום אפריקה

כולם לדרבן להתארח בבית הוריו של ג'רום, שם בילו את מרבית הזמן עם גיחות לשמורות טבע ומשפחה בסביבה.

איך היה המפגש הראשוני עם ההורים של ג'רום?

נלי: "ההורים של ג'רום הם אנשים מאוד חמים, שמחים, כל הזמן צוחקים ופשוט שאבו אותנו פנימה לתוך האווירה הזו. מהרגע הראשון הם נתנו לנו הרגשה של חלק מהמשפחה. הילדים מאוד נקשרו והיה להם קשה לעזוב וגם מבחינת ההורים של ג'רום - הם ציפו לזה שנגיע ולא רצו שנלך, עטפו ופינקו אותנו. בכלל, אנשים בדרום אפריקה הם כאלו, שמחים ונעימים."

נלי: "לג'רום יש משפחה ענקית. לאימא שלו יש 7 אחיות ואח אחד, ולאבא שלו יש 10 אחים. כולם נשואים עם ילדים. כמובן שלא הספקנו לפגוש את כולם..."

ג'רום: "יש לי בני דודים שאם אני אראה אותם ברחוב - אני לא אכיר אותם מרוב שהמשפחה שלנו גדולה. ורק אצלי ההורים החליטו לעשות בן יחיד."

הכול התחיל באישון לילה לפני כחודש וחצי. זוג הורים ושלושה ילדים יצאו למסע של 3 שבועות בצד השני של העולם - דרום אפריקה.

ג'רום, הגיע למעגן בגיל 19, לפני 22 שנה בקירוב, כמתנדב מדרום אפריקה. הפעם האחרונה שביקר במדינת הולדתו הייתה לפני 6 שנים, ב-2011, יחד עם רובין שחגגה בת מצווה. ראתה אחותה, עפרי, כי טוב והמשפחה התאחדה לכבוד בת המצווה של זו לחופשה מיוחדת במינה.

אחת הסיבות המרכזיות שהפכו את הטיול למרגש במיוחד היא העובדה שזו הפעם הראשונה שנלי פגשה את אבא של ג'רום, וכמו כן שעפרי ושגיא הכירו את המשפחה כולה.

ג'רום נולד בעיר דרבן, העיר השנייה בגודלה בדרום אפריקה, בן יחיד לאמא אנג'לה (65) ואבא רוני (66) וחלק מעץ משפחתי רחב ביותר... ("לג'רום יש משפחה ענקית שהכרנו רק מסיפורים...").

דרבן נחשבת ליעד תיירותי מועדף בשל חופי הרחצה ומזג האוויר הנוח. בשנת 2014 היא הוכרזה כאחת משבע הערים המופלאות של העולם.

לאחר טיסה ממושכת ונחיתה ביוהנסבורג, יצאו

לשום מקום אחר..."

ג'רום: "הרבה פעמים אפילו שהבית גדול זה לא תמיד אומר שהוא בית, מה שחשוב זה מה שקורה בפנים. הקשר שם בין הילדים להורים שלי נוצר מאוד מהר, בבוקר שעזבנו היה בכי גדול..."

מה אתם יכולים לספר על האזור שההורים שלכם גרים בו?

נלי: "שיש קופים על הגדרות.. אסור להשאיר חלונות פתוחים כי הם גונבים הכול".
ג'רום: "ההורים שלי בעצם גרים בפרברים של דרבן. יש לנו בית בחווה בעיר עצמה, אבל ההורים שלי מעדיפים לא ללכת לשם בגלל המצב הביטחוני, יש שם הרבה פשע..."
נלי: "אבל הלכנו לבקר במקום ובבית הספר של ג'רום בעיר."

אפרופו פשע...דרום אפריקה ידועה כמדינה יפיפייה אך גם יכולה להיות מפחידה ומאוד לא בטוחה באזורים מסוימים. היו מקומות שהרגשתם ככה?

נלי: "כשהיינו אצל בת דודה של ג'רום ביוהנסבורג, ראינו בתי פאר רבים וכולם מוקפים בגדרות, שערים, מצלמות, כלבי שמירה...ולנסוע לקניות בתוך העיר, למשל בדרבן אמרו לי לא ללכת, ואם כן אז להוריד את כל התכשיטים. אמרו לי- אם תשאירי את הטבעת על האצבע יורידו לך אותה! באופן כללי לא מומלץ לצאת לבלות בעיר בלילות. וגם - לא להשאיר את הכביסה תלויה בחוץ בלילה - כי יגנבו אותה."

ג'רום: "ברגע שהבינו שאני דרום אפריקאי, אחד מהם, אז לא התייחסו אלינו כמו תיירים..."
נלי: "הסתירה שם מאוד גדולה, כי מצד אחד יש שם אנשים מדהימים, כמעט בכל מקום שתלך אנשים שמחים וזה לא צבוע זה מאוד אמיתי. ויש שם מקומות מדהימים. ומצד שני יש את החיים המאוד לא בטוחים, התמותה של בני נוער בסופי שבוע במועדונים, הרצח.. זה עצוב לראות את הניגודיות."

במסגרת הביקורים שלכם בשמורות טבע, אילו בעלי חיים פגשתם?

ג'רום: "צ'יטות מקרוב, עשינו טיול ספארי ברכב פתוח, ראינו הרבה פילים וזברות..."

היה מפחיד?

נלי: "היה קטע אחד שיצא קצת מפחיד, יצאנו

נלי: "כשהגענו לשם הוא פתאום חזר להיות דרום אפריקאי.. פתאום חזר לו הסלנג, השפה, ההתנהגות..."

ג'רום: "פתאום נזכרתי בשפה זולו, אחת השפות הראשונות של דרום אפריקה. הגענו לגבול והשפה חזרה אלי באופן אוטומטי, קשה להסביר, זה לא משהו שתכננתי, פשוט זרם. בבית דיברנו אנגלית אבל את הזולו למדתי מהחברה השחורים, מבחור שעבד אצלנו בגינה. אפילו הינדית למדתי קצת מהצד של אבא שלי. ככה זה כשיש לך משפחה מעורבת - יש אצלנו יהודים, מוסלמים, הודים, נוצרים ויש כבוד לכל אחד. אין אצלנו אתה ככה ואתה ככה."

את שפת האפריקאנס אתה גם דובר?

ג'רום: "מכיר, אבל לא מתחבר...בתקופת האפרטהייד הכריחו אותנו ללמוד את השפה בבית ספר, וכמה שהייתי טוב בזה יותר מכל שיעור אחר, לא אהבתי את השפה, סוג של מרד פנימי נגד זה שהכריחו אותי ללמוד שפה שלא שייכת לי."

מה החוויה הכי חזקה שעולה לכם לראש מהחופשה?

נלי: "החוויה הכי החזקה של הילדים לדעת, הייתה סבא וסבתא."

ג'רום: "אני מסכים במאה אחוז."

נלי: "הם גרים בבית קטן וצנוע ובהתחלה חשבתי - איך אנחנו שורדים בבית הקטן הזה 7 אנשים?? בסוף זה בכלל לא היה פקטור, הרגשנו שם כל כך חופשי וכיף והיו ימים שהילדים פשוט רצו להישאר בבית לבלות איתם בלי צורך לצאת

מאכל פופולארי?

ג'רום: "טריים - תבשיל בסיר פוייקה, מורכב מהקיבה של הפרה.."
נלי: "נראה כמו מגבת רטובה והם מתענגים על זה.."

שאלה אחרונה - למה הכי התגעגעתם בקיבוץ?

נלי: "כל הזמן אמרתי לג'רום שאני כל כך נהנית, אבל אני מתגעגעת לנוחות של הבית שלי, שאם אני רוצה להיזרק על הספה ולעשות עכשיו כביסה אני לא צריכה לרצות אף אחד."

יותר מזה, לחופש של הילדים, שהם יכולים לצאת וללכת מתי שרוצים - זה דבר שאין לו מחיר. אם עוברת המחשבה לעבור לגור בדרום אפריקה הנושא של החופש תמיד יעלה, הקיבוץ הוא גן עדן לילדים ואין לכך תחליף."

בסופו של דבר זו הייתה חוויה מעצימה והיה קשה לעזוב, אבל אין כמו הבית... ג'רום: "בעיניי מדינת ישראל כולה אין לה תחליף, כי אין כאן פשע בכמויות שיש שם. אנשים מתלוננים כאן הרבה אבל הם לא מרגישים מה שיש בחוץ שזה הרבה יותר רע ממה שיש בארץ". אנשים לא יודעים מה יש להם ביד, המצב שאתה יכול ללכת לישון בשקט בלי לחשוש, זו בועה. שם זה העולם האמיתי."

נלי וג'רום יחד: "כמובן שהתגעגענו גם לזוויה, הכלבה שלנו!"

לטיול ספארי שהיה אמור להיות מארבע עד שבע בערב וחזרנו בסוף באיחור של שעתיים, כבר בחושך, כי עדר פילים עצר אותנו! היה שם זכר שולט שלא נתן לרכבים לעבור והעדר כולו לא היה מוכן להתפנות משביל. המדריכים ידעו עם יש להם עסק, החליטו לא להרגיז את הזכר וכשוט עמדנו במקום שעתיים...".

אילו טיפים יש לכם למי שטס עכשיו לדרום אפריקה?

ג'רום: "מקום שאסור לפספס שלא היינו אבל שמענו - קרוגר נשיונל פארק. חוץ מזה חובה לעשות טיול ספארי, יש פרטי ויש ציבורי".
נלי: "קניות - בגדים - אוכל - מסעדות - זול! מה שיקר זה אלקטרוניקה ופלאפונים אז לבוא עם אינטרנט מהארץ, לא לקנות שם כי זה פשוט חור בכיס.

עוד דבר שיכול להכין אתכם טוב לדרום אפריקה זה לדעת שאין שם זמנים. אם קבעת עם אדם 99 הוא יגיע לך ב-101. מה שלא תקבע זה מינימום שעתיים אחרי."

ג'רום: "קבענו עם בת דודה שלי ב-12 פתאום באחת וחצי היא מתקשרת לשאול אם אנחנו מוכנים! ואנחנו כבר מחכים לה שעה וחצי.."

נלי: "לנצל את המסעדות -אפשר למצוא שם אוכל מעולה מכל העולם ובזול! אנחנו אכלנו במסעדה חמישתנו ויצאנו עם חשבון של 150 שקל, ואני מדברת על סטייקים ומה לא וכולל טיפ! קופסת סיגריות 11 שקל. לא לוותר על האוכל המקומי ההודי - בשר ותבשילים.

תשחץ | תמר אלישע, עפרה אלישע, שירן עזר

טיפ	ישוב בארץ (5,5)		מטבע אלבני	פתגם ידוע (3,4,2,3)	מערכת תואמת					
			מכלאה לבקר	אדם העוסק בצמחי מרפא	קידומת הולנדית					
	מלחין גרמני									
			יושב ראש	אדם מאמין	'מה' בערבית	ראש לשכה				שמרני
פרי			סמל		התקוממות					
			סל						קיבוץ בארץ	מלכה מקראית
					במאי יהודי					שוטר חרש קיבוץ בארץ (3,3)
			גר			נכון				מבעלי הקרניים
רכבת תחתית			עמידה צבאית	חריץ	אזרח					קש
מחלקי הפנים			ממחזות הזמר		מגש					מעט
		מדף	תבלין לקפה					אחד השבטים		ההפך מקיצוני
						סוג של קינוח				

חברי ותושבי קיבוץ מעגן היקרים!
 חגגתי ביחד עם משפחתי את חג השבועות האחרון ביחד איתכם בקיבוץ מעגן.
 ברצוני להגיד שמאוד נהנינו והיה כיף גדול לכל המשפחה. כחבר קיבוץ האון וכן המשק לא
 היה מנת חלקי אירוע תרבות שכזה קרוב ל-30 שנה... מה שמאוד ריגש וחימם את ליבנו זו
 העובדה שכשהגענו לחג קיבלתם את פנינו בצורה כל כך יפה וחמה, ואנחנו מלאי הערכה
 ותודה לכם על כך. שתמשיכו לחגוג כך ורק בשמחות.
 ישר כח - יניב סילביה ובנות משפחת קמפי

נפגשתי עם טל ויסברון לראיון על סטודיו החשמליה. תוך כדי השיחה מתגלה השילוב הנדיר שקיים בה, בין נפש אמנותית, חזון של יזמית ורוח קהילתית, השילוב הזה הוביל לתוצאה היפהפייה של הסטודיו שהקימה יחד עם עמרי. סטודיו שמוסיף נופך חדש לקהילת מעגן בפרט ולעמק הירדן בכלל.

טל ויסברון
החשמליה
סטודיו לאמנות
גיא שוקרני

העיצוב הגרפי מאוד מעניין, מאתגר ויצירתי כמו גם כלכלי, אך הוא מצריך הרבה עבודה עצמאית מול מחשב. מבחינתי, תמיד רציתי לחזור ולהתפתח באומנות, לחוות את המגע הישיר עם החומרים וגם עם אנשים. בעיצוב הגרפי כאילו לבשתי חליפה שלא התאימה לי.

בהריון עם גילי היה לנו ברור שאנחנו חוזרים לקיבוץ, ידענו שזה המקום שלנו, רצינו ליהנות מחיי המשפחה, לא לחיות במירוץ התמידי של המרכז. מהרגע שחזרתי רציתי למצוא מקום לפתוח בו את הסטודיו, הייתה לי מין קריאה מכפנים שדחפה אותי למצוא מקום שאני אוכל ליצור בו וללמד אמנות. אחד מהרגעים שהכי זכורים לי, שבו גם הגעתי להחלטה על עזיבת העיצוב הגרפי, היה כשעיצבתי איזה עמוד לאינטרנט והקשבתי לביצועים של "רד בנד" עם זמרים שונים. משהו בתשוקה שלהם גרם לי להבין

טל גדלה והתחנכה בהר אדר, קרוב לירושלים, הגיעה לעמק הירדן ללימודי תקשורת אינטראקטיבית (עיצוב גרפי לאינטרנט) במכללת כנרת, גרה בתחילה בתל קציר ומספרת שהרגישה בבית בעמק הירדן כבר מתחילת הדרך. לקראת סיום לימודיה פגשה את מיודענו עמרי ויסברון (הקרדיט על השידוך מגיע לדר רובינשטיין), בני הזוג לעתיד התחברו מהר מאוד, והגושפנקה לקבלתה לחיק המשפחה התקבל מסאקי ז"ל (הכלבה של עמרי) שמשום מה לא נבחה כמנהגה כשטל הגיעה אל עמרי.

ספרי לי איך הגעתם להקמת הסטודיו?

תוך כדי ואחרי הלימודים עבדתי בתחום העיצוב הגרפי ויצרתי לעצמי לקוחות ועבודה באופן עצמאי, בשלב מסוים עברנו למרכז למשך כשלוש שנים, שם עבדתי כמעצבת אתרים. התחום של

ויצירתיות, היה חסר בנוף המקומי ועכשיו אפשר למצוא אותו אצלנו בסטודיו. בנוסף, אני מתחילה מסגרת טיפולית שמשלבת טכניקה של נשימה מעגלית (ריברסינג) עם תחום האומנות. השילוב בין האומנות לנשימה הוא ייחודי ואני מאמינה שיש בו כוח רב לכל מי שרוצה להשתחרר ממחסומים ולגלות בתוכו עולמות חדשים.

יש איזשהו קושי או חשש בפתיחה של מקום כזה?

הייתה לי התמודדות עם החשיפה, לשים את עצמי בקדמת הבמה. בנוסף, היו תחושות של לחץ לפני הפתיחה, בשלב מסוים אפילו איבדתי את הקול... אבל היום אנחנו רואים שיש היענות יפה, יש כבר קבוצות וקורסים שנפתחו וזו רק ההתחלה...

איך את רואה את העתיד של המקום?

אני רואה מקום חי ודינמי, שמעניק חוויות שונות ומשמעותיות לכל מי שמגיע באופן קבוע או לביקור. מקום שמחובר לקהילה שבתוכה הוא נמצא, שתושביה יוכלו להתחבר בו לעצמם ולאחרים.

קצת על החשמליה מאת עלי קדם:

בני המחזורים הראשונים של מעגן זוכרים עדיין את מבני ה"קמפי", מחנה חיל הספר העבר הירדני הבריטי שעמדו במרכז היישוב בזמן העלייה על הקרקע ביולי 1949. היו שם חדרי מגורים, אורות, מחסנים, מועדון קצינים עם בר ועוד. במהלך השנים נהרסו רוב המבנים כדי לפנות מקום לבתי ילדים ולמבני ציבור, ורק שלושה מהם נשארו עומדים על תילם. אחד מהם שימש בעבר על פי המיתוס המקומי כבית סוהר, והפך לחשמליה של הקיבוץ.

שככה גם אני רוצה להיות מחוברת לאמנות וליצירה ולעסוק בזה באופן קבוע.

נרשמתי ללימודי הדרכת אומנות, כי היה לי ברור שאני רוצה לעבוד מול אנשים ובנוסף עשיתי קורס מטפלים בנשימה מעגלית (ריברסינג). אחרי הלימודים עשיתי פרויקטים בגני ילדים דרך קרן קרב וגם במועדון נכי צה"ל בטבריה, בעבודה הזאת במיוחד התוודעתי לאמנות ככוח מרפא, איך אנשים מבוגרים שעברו טראומות קשות יכולים ליצור ביחד ולחוות הרמוניה, סיפוק והתפתחות אישית.

חיפשנו מקום בתוך הקיבוץ במשך הרבה מאוד זמן, היה לנו חשוב מאוד שהסטודיו שנפתח יהיה בתוך הקיבוץ, מחובר לקהילה שלנו. מקום ליצירה עצמאית וגם מקום שאנשים מתוך הקיבוץ או מהעמק יוכלו להגיע אליו ולהתחבר לאמנות ולתרבות. הבנו שמבנה החשמליה מתפנה ולמרות שהמקום היה עזוב ומוזנח, הבנתי כבר כשנכנסתי שזה יהיה המקום. החלטנו לשפץ את המקום בעצמנו. ניקינו, שייפנו, טייחנו, צבענו ואף שחזרנו את החלונות המקוריים של המקום. פתחנו פתח בקיר הבטון שהקיף והסתיר את המבנה ואפשרנו כניסת אור ואוויר למקום. לקחנו את המקום ופשוט הפחנו בו חיים.

קיבלנו המון עזרה ומתנות מהרבה אנשים בקיבוץ ואנו מודים לכל מי שעזר ונתן.

מה אפשר למצוא בסטודיו?

במקום יתקיימו סדנאות קצרות או ארוכות טווח, בעיקר למבוגרים, בפיסול בעיסת נייר, פסיפס, פיסול בחמר, ציור ורישום, נשימה מעגלית בשילוב אמנויות ובנוסף, פרויקט ייחודי: הורים וילדים בחוויה משותפת של פיסול בעיסת נייר. לקראת סוף השבוע יתקיימו גם סדנאות חד פעמיות באמנויות שונות ותנועה, הרצאות, הופעות קטנות ועוד..

השיעורים יתקיימו בקבוצות קטנות, תוך מתן דגש רב על ביטוי אישי וייחודי של כל משתתף ומתאימים לאנשים חסרי כל ניסיון בתחום האמנות וגם לבעלי ניסיון עשיר המעוניינים להמשיך ולהתפתח.

המקום הזה של יצירה בקבוצה, באווירה מיוחדת ונעימה, שאפשר להגיע אליו אחרי יום עבודה מונוטוני, שלא תמיד אנחנו מוצאים בו מעוף

ארנונה היא חולת פוליו, ילדת כפר מעש, יישוב הקרוב לפתח תקווה. היא למדה הוראה בסמינר הקיבוצים, עוד בתקופה שהוא היה ממוקם על גדות הירקון. בצבא הייתה מורה חיילת ולימדה במושב חצב ילד גדרה. למעגן הגיעה בעקבות חילקה (אשר לו נקדיש ראיון מיוחד משלו). עימו נפגשה לראשונה במסגרת מפגש גרעין שהוזמנה אליו על ידי חברים, ולאחר שנה עברה לגור יחד איתו בקיבוץ.

ארנונה מעידה שלא חשבה מימיה לחיות בקיבוץ, כשהגיעה לקיבוץ לא היה פה הרבה, רק כמה עצי תמר והכנרת. לכשהגיעה לקיבוץ, החלה לעבוד בתור מורה בבית החינוך בדגניה, שם עבדה כשנה. לאחר מכן לימדה בבית הספר במעגן (הופתעתי שהיה כזה, ג.ש.), בית הספר היה ממוקם במבנה שהוא כיום חדר האוכל של כפר הנופש, חלק מתלמידיה היו גיורא אסתר, עדנה עמר, אלה וייצמן ועוד רבים וטובים □

התקופה הייתה אז לפני מלחמת ששת הימים, תקופה קשה מבחינה ביטחונית, כשהיו הפגזות על הישובים בסביבה ואף במעגן נחתו כמה פצצות. בנוסף, היו חדירות מחבלים לקיבוצים והתקבלה החלטה לבנות מקלטים ושוחות שרצו להסתתר בהם בעת אזעקה. בעקבות כך ובהחלטת מספר קיבוצים בסביבה, עברו הילדים ללמוד יחד בבית החינוך.

ארנונה עברה ללמד בטבריה ועבדה שם עד לפרוץ מלחמת ששת הימים, בפרוץ המלחמה הייתה עדיין בטבריה והילדים כולם שהו במקלטים. בבית הספר בטבריה, ביקשו ממנה להישאר בעיר עד שהמצב יירגע, אך היא לא יכלה להשאיר את ילדיה לבדם במקלטים וחזרה באישון לילה לקיבוץ. אין ספק לארנונה שהחוויה הזאת השפיעה רבות על הילדים, כאשר אף במלחמת המפרץ, אחד מילדיה סירב לרדת למקלט באומרו "אני ישבתי במספיק מקלטים בילדות".

בתום המלחמה חזרה לעבוד בבית החינוך, שם לימדה ברציפות במשך כשלושים שנה, כיתות ג' עד ו'. במשך כעשרים שנה מתוך השלושים, לימדה בחינוך המיוחד, כאשר בנוסף במהלך התקופה שימשה פעמיים כרכזת חינוך בקיבוץ.

לפני השיחה עם ארנונה לא הייתי מודע לכך שהיא הייתה מורה שנים רבות, אך תוך כדי השיחה פתאום התחבר לי הטון הרישמי והסמכותי שלה, יחד עם המאפיינים של מורה שמחזיקה כיתה של זאטוטים פרוצים רק באמצעות קולה. ארנונה מתארת את חייה בקיבוץ בכנות ובישירות, תיאורים שמגלים עולם שונה לגמרי מהבועה הנינוחה שאנו חיים בה כיום (לפחות בתוך הקיבוץ). מטרת הראיון הייתה לסכם את תקופתה כאחראית הארכיון, אך בראיון התוודעתי לפועלה הרב בקיבוץ בתחומי החינוך והבריאות ובניהול בית הצנחן.

לאחר פרישתה מבית החינוך, עבדה בפרויקט "ביתנו" במועצת עמק הירדן במשך כעשר שנים, שבסופן נבחרה להיות רכזת הבריאות במעגן. במסגרת תפקיד זה, הייתה אחראית על המרפאה בקיבוץ ועל הסיוע לחברים המבוגרים. רבים מהחברים והחברות לא הסכימו מפאת כבודם לעבור לבית סיעודי, כך שארנונה הייתה מבקרת ועוברת בין כולם באופן יומיומי. לאחר כעשר שנים בתפקיד המאתגר החליטה לעזוב ולעבור לעבודה בארכיון מעגן.

ארנונה קיבלה חדר אחד מלא בתיקים ולא הכירה כלל את העבודה, היא נשלחה לקורס שנתי לניהול ארכיונים ובנוסף הסתייעה במורים שעבדו עימה וניהלו ארכיונים בקיבוצים שונים בסביבה. תפקיד הארכיון הוא בעצם לשמר את כל ההיסטוריה של הקיבוץ. חומר המגיע מהמזכירות, כדוגמת החלטות ותקנות שונות מגיעות ומתויקות לפי נושאים (ארנונה מציינת לטובה את הסדר שבו הוגשו החומרים של חבר אחד, שמו שמוליק יואש□), מיפויי קרקעות, שיפוצי מבנים ותיקי גזרות כולם נשמרים ומתועדים.

לפני מספר שנים, הוחלט להוסיף חדר נוסף לארכיון, על מנת להצליח ולסדר את כל התיקים השונים, הוכנס מחשב וחילקה נכנס לעבודה יחד עם ארנונה על מנת לשמור ולתעד את התמונות השונות שהצטברו בארכיון לאורך השנים. בשנה האחרונה, אחרי שהצליחו לייצב את התיקים והסדר בארכיון, החליטו חילקה וארנונה להפסיק את עבודתם ולהעביר את השרביט הלאה לחברים חדשים.

במקביל לעבודה בארכיון, ארנונה שימשה כאחראית על בית הצנחן יחד עם עלי קדם, אחד מהפרויקטים שלה היה הוספת חדר הנצחה לחברים שנפטרו בקיבוץ, שיפוץ החדר והנגשתו לקבוצות מטיילים, כשבנוסף ארנונה הייתה שותפה בהפקת סרט המוקרן בבית הצנחן למבקרים. ניכרת בארנונה הגאווה על העבודה בבית הצנחן והחשיבות שהיא רואה במקום.

לארנונה וחילקה ארבעה בנים, גיל, זיו, ניר ורון. כל הבנים גדלו בלינה המשפחתית, ארנונה מספרת

שהילדים היו בורחים מבית הילדים לעתים ושהיא העדיפה שהם יהיו עימה בבית, אך חוקי הקיבוץ לא איפשרו זאת. הבית היה מאוד קטן להיות בו יחד עם הילדים. כשאחד המצבים האבסורדיים שארנונה מתארת היה כשאחד הילדים חלה והיא לא ידעה מה האוכל המועדף עליו. דוגמא נוספת שארנונה מספרת עליה, היא תקנה שקבעה שלילדים היה אסור להיכנס לבית ההורים עד ארבע וחצי (משום שהיו צריכים לישון בשעות האלה), כך היו מצבים בהם הילדים היו מגיעים מוקדם ובמקום להיכנס לביתם, פשוט היו יושבים ליד הדלת ומחכים לשעה הקבועה. לכשבוטלה הלינה המשותפת, רון עבר לגדול בבית. לדברי ארנונה, ניכר שהילדות שלו הייתה שונה משל שאר האחים.

החיים בקיבוץ היו מאתגרים גם בשל החוקים הנוקשים שהיו נהוגים בקיבוץ, בקשה פשוטה כמו ידית אחיזה לעמידה במקלחת, שארנונה הצטרכה בשל מצבה הבריאותי, נחשבה לשבירת נורמה, בגדים חולקו לילדים רק פעם בשנה, ובגדים שהילדים קיבלו במתנה מסבים וסבתות הפכו לנחלת הכלל.

כיום, מלבד ניר, שדואג לבקר יום יום ומטפל בנו בכל מה שארנונה וחילקה צריכים. שאר האחים עזבו את הקיבוץ. גיל היה בעבר בעל מפעל תרופות מצליח שאותו החליט למכור, כיום הוא מורה לכימיה ומאושר מהחיים. רון עבר יחד עם משפחתו לעבוד בארה"ב בתור כימאי וזיו היה מאמן קייאקים בכיר, שאף שימש כמאמן אולימפי באולימפיאדת סידני. ביתו של זיו, ליה. היא אלופת הארץ בקאייקים עם עתיד מבטיח בתחום. ארנונה וחילקה מאוד מצפים לביקורי הנכדים והם נהנים מאוד כשהם מגיעים וממלאים את הבית בצחוק ובחום.

כנס מוגנות הילד - המכללה האקדמית כנרת

יובל גבאי

שלום משפחות יקרות,

השתתפתי בכנס למוגנות הילד, אשר התקיים במכללה האקדמית כנרת ב-11/5/17, הכנס נוהל ואורגן ברמה הגבוהה ביותר, החל מהעמידה בזמנים, בנושאי הדברים (ח"כ יפית שאשא, ר' עיריית טבריה יוסי בן דוד, פרופ' רולידר ועוד) וכלה בתכנים עצמם (אפילו הכיבוד היה טעים...). הכנס עסק השנה במבוגר המשמעותי ומעורבות בהקניית חוויה של מוגנות ברשת האינטרנטית ומחוצה לה, כשתמצית הכנס דיברה בעצם על מקומם הקריטי של ההורים בהגנה מפני בריונות ברשת ובהענקת מודל חיקוי לילדים.

את חוויית ההשכלה/הדרה/התעמרות לתקופת חיים.

אך נתון סטטיסטי מדהים יכול להפתיע את רובנו, הנתון הזה מספר כי הרוב המכריע של הבריונות ברשת נעשית דווקא על ידי מבוגרים, כן, נחזור על כך שנית, רוב הפוסטים הפוגעניים, הטוקבקים המשפילים, תמונות הסקסטינג (יש מושג כזה) והשיימינג נשלחים ע"י מבוגרים. כך שבעצם ההתנהגות של המבוגרים מכתובה את ההתנהגות של ילדיהם.

אז מה בכל זאת ניתן לעשות?

הדרך המשמעותית ביותר להילחם בתופעה, מצריכה מאמץ ממוקד מצד ההורים, המאמץ הזה מתרכז בשלוש משימות: נוכחות! נוכחות! נוכחות! כן, מספיק ונהיה נוכחים בחיי הילדים באופן קבוע על מנת למנוע, להתמודד ולנצח את הבריונות. כשאתה לא נ.ו.כ.ח - אתה לא יכול ל-ח.נ.ו.ך.

אבל אנחנו לא לבד, מחקרים מקיפים שנערכו על מיפוי דרכי התערבות יעילים וסיון התערבויות לא יעילות, מצאו שתכניות התערבות יעילות הן תשתית משותפת של הורים-קהילה-מועצה-ממשלה. כך לדוגמא קיימת תכנית למלחמה בבריונות, תכנית מאו"ר, תכנית שכוללת גופים שונים, כולל משטרת ישראל, שהוקמה בהחלטת ממשלה. תכנית מאו"ר = מניעת אלימות ופשיעה ברשת מאפשרת לכם לפנות למשטרה ולהתלונן על פגיעה שחוויתם אתם או ילדיכם ברשת. מחקרים נוספים מלמדים שרק 2% מהקורבנות מתלוננים. 1/3 בכלל לא מדווחים לאיש, תוכנית

ידוע לנו כי ¼ מילדי ישראל נפגע מהצקה ובריונות מצד חבריהם וכי 40% מהילדים דיווחו על היותם קורבנות לבריונות. הסיכון לחוות בריונות, הטרדות והצקות קיים בכל סביבות הפעילות של הילדים - כולל גלישה ברשת. ילדים ונוער יודעים להערים על המבוגרים האחראים ולהסתיר את מעשיהם הבריוניים הרחק מעיניהם. ובנוסף, ממדי התופעה של בריונות ברשת מלמדים על מגיפה של ממש, שהולכת ותופסת תאוצה.

מחקרים מבוססים מלמדים על 60% ילדים ונוער שמדווחים על חוויית היחסים החברתיים שלהם כמעליבה ופוגענית, מאיימת, משפילה, מתסכלת, מתעלמת, מלחיצה, או מעציבה. כמעט מחצית מהילדים והנוער נחשפו למעשי בריונות פיזית וברשת, בעצמם או כעדים, ולהלן דוגמאות לבריונות: התעמרות, התעללות, תקיפה ממשית, הרס רכוש, קללות, עידוד פגיעה, חרם, דקירות או נגיעות. דחייה והוצאה מקבוצה וירטואלית, הקמת קבוצה נגד פרט או פרטים, שליחת הודעות פוגעניות/תמונות/קללות. והשיקוף העצוב, העגום והמדאיג ביותר הוא שילדים כמעט ולא משתפים במה שראו או חוו: רק 26% מדווחים להורים וגם זה לא בעקביות.

בריונות ברשת כוללת העלבה, השפלה, הדרה חברתית, הקמת קבוצה מיוחדת "נגד", העלאת תמונות פוגעניות, קללות, פגיעה בשם הטוב, איומים ולצערנו - עוד. כל פעולה בריונית או מתעללת שהכרנו בעבר מתרחשת בימינו בלחיצת כפתור והופכת לוויראלית בשבריר שנייה. הוויראליות לפעמים מסתיימת בהתאבדות של ילדים ובני נוער. במקרה ה"טוב" ילדים נושאים

מי בתמונה?

לחברה שבתמונה קצת שיפצנו את המראה...

רמזים קטנים:

- הוא/היא גבוה/ה
- הוא/היא אחראית/על האכלת הקיבוץ...

המזהים נכונה יזכו בחבילת נופש הכל כלול על האי של מעגן.

כפי שכבר הודענו, מעכשיו פרטוקולים של הועדות והאספות יפורסמו באתר בלבד בנוסף על פרסום בלוח המודעות. לצורך צפייה בפרסומים יש להצטייד בשם משתמש וסיסמה.

ניתן להרשם בתפריט התחתון - **הרשמה** לאחר אישור שלי תקבלו מייל נוסף להשלמת ההרשמה.

מאו"ר מעניקה לכם ולילדיכם את האפשרות הזאת, אף באמצעות אפליקציה בנייד.

בנוסף קיימת תכנית "מצמיחים" המעודדת קבוצות ילדים בבתי ספר להתמקד במורכבויות החברתיות של בריונות ממשית ווירטואלית. התכנית נותנת לילדים ערכים של התנהלות בתוך קבוצת השווים ומפתחת התבוננות עצמית וחברתית על חוויות של בריונות (לבריונות עצמה, לעדות לבריונות).

אך בסופו של דבר, עיקר האחריות היא עלינו ההורים, באמצעות פעולות פשוטות, נוכל להגן על ילדינו:

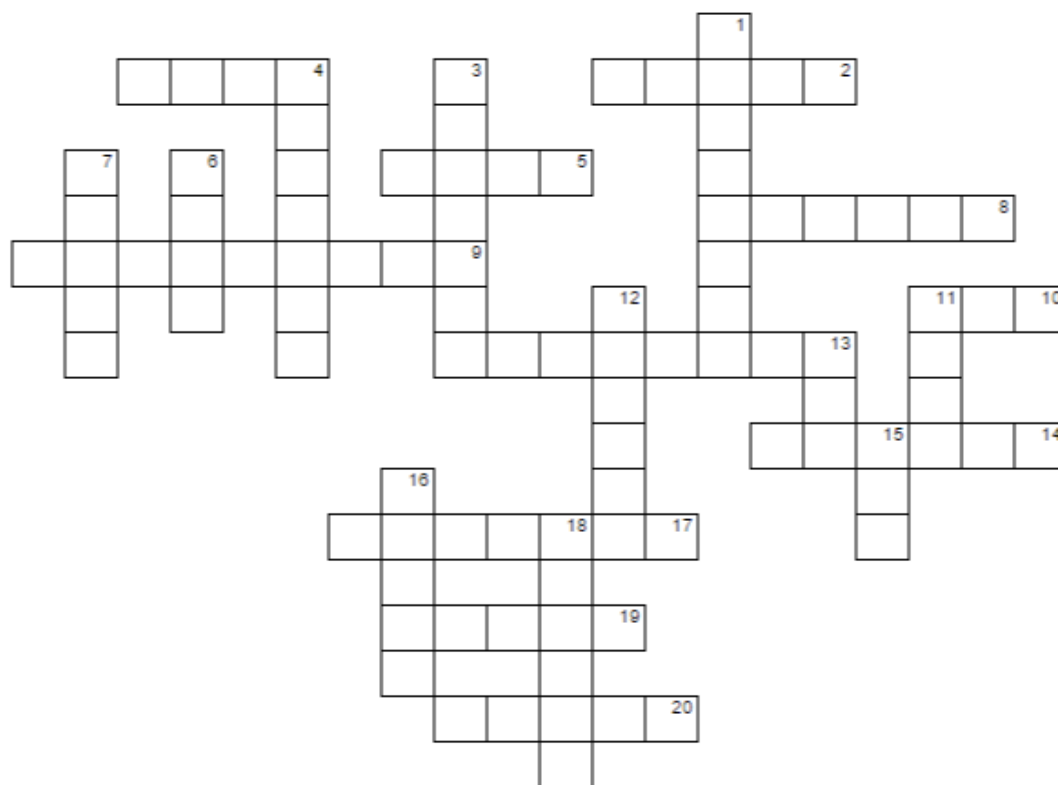
1. למבוגר אחראי = הורה, מורה, כל דמות מפתח בחייו של ילד הכוח לשנות. אנחנו מהווים דוגמא ומודל לילדים ועלינו לשתף אותם בפאשלות שלנו ובהצלחות שלנו בתקשורת ברשת ובכלל. זה מפחית הגנות ומכוון התנהגות רצויה.
2. להראות לילדים ולדבר איתם על תוצאות של ריבים ממשיים ווירטואליים שהסלימו.
3. להיות מעורבים בגלישה ברשת. לנצל את הגלישה ללמידה חברתית של האפשרויות שהיינו רוצים שהם ירכשו.
4. לעודד להגיב בתקשורת טובה וחיובית לפוסט שכתב או לדברים שאמר חבר.
5. להכשיר קבוצות ילדים לפעול ברשתות.
6. לאתר מודלים לחיקוי מתוך קבוצת השווים ולדבר על מה הם עושים שהופכים אותם לטובים.
7. לשאול ילדים מה פוגע בהם, להעלות שמות ולדבר על מי שמקרב ומאחד אותם ומי שיודע לכבות מריבות.
8. לילדים אכפת מכך שחבר עוזב קבוצה, אם יבינו שבריונים צריכים לעזוב את הקבוצה זה יעבוד עליהם.
9. לשאול ילדים איך הם מרגישים ולדבר לידם על איך אנחנו מרגישים.
10. לטפח כישורים רגשיים שלנו, המבוגרים, כדי לסייע לפיתוח עמידות רגשית וחוסן רגשי גבוה אצל הילדים

בהצלחה.

יובל גבאי

מנהל מרכז טיפולי לילדים
מדריך ומטפל במוזיקה ותנועה

תשבץ הגיון | דר רובינשטיין

מאוזן

2. חזר פעמיים לאחרונה שמסתובבת (5)
4. העלה בדעתו את המחזמר (4)
5. תבשיל בים או באינטרנט? (4)
8. חרדי צעיר נוסע לשני הכיוונים (4,2)
9. ברל בדבלין? לפי הספר התבלבל בעיר אירופאית אחרת (6,3)
10. חמה איך שלא מסתכלים עליה (3)
13. איזו מדינה..אלה יסטור! (8)
14. הכלב דומה לבראד, אבל ממש! (6)
17. חיל בעיר (7)
19. תוסיף שלישית לקיבוץ והוא עדיין יישאר קיבוץ (5)
20. איבר של חיה שר לחיה דמיונית (3,2)

מאורך

1. הקסם שכיח בסדרה עכשווית (3,5)
3. בעל חיים החזיר טובה למלך (4,3)
4. הראשונה נפרדה מזו שאחריה כדי לשמור על יחסים טובים (3,4)
6. שמעת מה עבר על הידידה? (4)
7. מוצר נלווה טוען שלא מכיר את מולידו (5)
11. הרגיש הפוך ולא ממש הבריק במשחק (4)
12. בובה בלי סוף ואות אנגלית על האש (6)
13. תקנו את השבר בשדה (3)
15. דרגה הפוכה של סוכן חשאי (3)
16. לו איש אנגלי במכללה בארץ (5)
18. התווכחו בפרק זמן מסוים על כלי נגינה (6)